

Arrest

nr. 206 403 van 2 juli 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Maliestraat 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 31 mei 2018 waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 14 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DU ROY, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 juli 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 januari 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1.

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 1 februari 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (de gevolgde taalopleidingen Nederlands en Frans, de tewerkstelling en de gemaakte vrienden en kennissen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de kantlijn dient er te worden opgemerkt dat een tewerkstelling enkel was toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 16.11.2015 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende een bevel om ten laatste op 28.11.2015 het grondgebied te verlaten, doch verkoos daaraan geen gevolg te geven en verblijft sindsdien illegaal in België.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar –namelijk iets minder dan 3 jaar en 5 maanden– heeft geduurd, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich ook op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen negatieve tegenindicaties zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot, betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn vrijheid, fysieke integriteit en leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn vrijheid, fysieke integriteit en leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"[...] toepassen regeringsinstructies - discretionaire bevoegdheid – langdurige asielpprocedure - humaan beleid

Verzoeker vroeg op 27.06.2012 asiel aan en verblijft sedertdien op het Belgisch grondgebied. De asielpprocedure werd pas afgesloten op 16.11.2015 en heeft meer dan drie jaar - namelijk iets minder dan drie jaar en vijf maanden - geduurd.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing maakt deze langdurige asielpprocedure wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit waardoor de huidige regularisatieaanvraag in België kan worden ingediend.

Procedures van meer dan drie jaar komen in aanmerking overeenkomstig de regeringsinstructie van 19 juli 2009.

Verzoeker woonde ononderbroken in België als kandidaat-vluchteling zonder dat een uitvoerbare beslissing werd genomen over zijn asielaanvraag. Verzoeker heeft zich ingespannen om economisch bij te dragen aan de samenleving. Hij verkreeg een beroepskaart en baatte een frituur uit. Hij is op heden geïntegreerd.

Deze feiten worden niet betwist door verwerende partij.

De verwerende partij houdt in zijn bestreden beslissing voor dat de regeringsinstructies van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden toegepast nu deze werden vernietigd door de Raad van State.

Niettegenstaande deze vernietiging, heeft de Staatsecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich echter geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen.

Verzoeker heeft dan ook een gewettigd vertrouwen dat de openlijke beleidsverklaringen van de bevoegde Staatssecretaris dan ook wordt toegepast in zijn individuele geval. De gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur worden opgewekt bij verzoeker moeten worden gehonoreerd. Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dienen er immers geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden de buitengewone omstandigheid in.

Met de bestreden beslissing wordt niet alleen het vertrouwensbeginsel maar ook de motiveringsplicht geschonden.

- buitengewone omstandigheid - oorlogssituatie Libanon regio Syrie

Sedert de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf is de situatie in de regio almaar verslechtert. De reisadviezen van Nederland en België omschrijven de veiligheidssituatie als bijzonder onzeker met een veiligheidscontext die snel kan verslechteren. Ook de criminaliteit neemt toe. Dit is algemene kennis.

Op 27 november 2015 werd door verzoeker nog een schrijven gericht aan de Dienst Vreemdelingen-zaken waarbij gewezen werd op de huidige situatie in het Midden- Oosten en Libanon. De recente bomaanslagen van 13 november 2015 waren de meest dodelijke sedert de burgeroorlog daar eindigde 25 jaar geleden. Verzoeker stelde in zijn schrijven het ergste te vrezen bij een terugkeer. (stuk 3)

Dit schrijven maakt deel uit van het administratief dossier van verzoeker bij verwerende partij.

Verwerende partij stelt dat er zelfs geen begin van bewijs wordt geleverd aangaande de vrees voor de vrijheid, fysieke integriteit en het leven van verzoeker, quod non in casu. Er wordt verwezen naar de ergste bomaanslag in Libanon sedert het einde van de burgeroorlog.

Het risico op bomaanslagen is sedert het schrijven van verzoeker nog gestegen.

Terrorisme

Er is een risico op ontvoeringen door extremisten van Westerlingen in het oostelijk deel van Libanon. Ook in de Bekaa-vallei.

In Libanon bestaat er een risico op bomaanslagen. Dit komt door de politieke instabiliteit in het land en de regio. In gebieden met een grote sjiitische bevolking, zoals Zuid-Beiroet en Hermel, hebben dit jaar bomaanslagen plaats gevonden.

Niet alleen zijn de bomaanslagen gericht tegen Libanese politici. Ook openbare ruimtes of westerse doelen kunnen een doelwit zijn.

Luchtruim boven Syrië onveilig.

Vliegverkeer met als bestemming Libanon maakt vaak gebruik van het luchtruim boven Syrië. Het luchtruim boven Syrië is niet veilig vanwege het conflict in Syrië. Vraag vóór uw reis aan uw luchtvaartmaatschappij of reisorganisatie of zij bij de vliegroute rekening houden met deze dreiging.

Bron: <https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/reisadviezen/inhoud/libanon> op 24/2/2016 (stuk 4)

Zelfs de vliegtuigreis naar Libanon houdt een reëel risico in.

Kan een bestuur werkelijk redelijkerwijze volhouden dat het louter vervullen van een administratieve verplichting, m.n. het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, dient te gebeuren in een land waar verzoeker het reële risico loopt per ongeluk het slachtoffer te worden van een bomaanslag, een bombardement, een imminente oorlogssituatie, criminaliteit of een terroristische actie?

Verwerende partij is uiteraard ook op de hoogte van de veiligheidssituatie in Libanon die o.a. door de oorlog in Syrië uiterst onstabiel is.

Dit terwijl de wettelijke mogelijkheid bestaat om toepassing te maken van de bijzondere omstandigheden teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België.

De onzekere en gevaarlijke Libanese veiligheidscontext op heden en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing is voor eenieder, ook voor verwerende partij, algemene kennis. Diverse objectieve informatiekanalen maken duidelijk dat verzoeker bij een reis naar Libanon, die louter ondernomen moet worden om een administratieve verplichting te vervullen, verzoeker wel degelijk blootgesteld kan worden aan ernstige schade en een schending van art. 3 EVRM.

Verzoeker verplichten om af te reizen naar Libanon louter om daar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen is vernederend en disproportioneel. Ook dit maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Tewerkstelling

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de tewerkstelling niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard aangezien dit behoort tot de gegrondheid van de zaak en in deze fase niet behandeld kan worden.

Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Het moeten onderbreken van zijn tewerkstelling kan wel degelijk een bijzondere omstandigheid uitmaken. Er wordt niet gemotiveerd waarom het in casu geen bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Bovendien is de tewerkstelling toegestaan zolang er wettig verblijf is en niet tot de asielprocedure afgesloten is zoals de bestreden beslissing stelt.

[...]

Hoewel de situatie van verzoeker kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan verzoeker geen machtiging tot verblijf gegeven.

Het niet toepassen van criteria terwijl er een beleid bestaat de criteria wel toe te passen, is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (art. 10 en 11 GW). Overeenkomstig deze artikelen dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

Het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan verzoeker maakt een verschil in behandeling uit dat niet redelijk verantwoord is.

De verwerende partij motiveert op geen enkele wijze waarom het verschil in behandeling in casu gerechtvaardigd zou zijn."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de

plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.4. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in België in te dienen.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009, benadrukt de Raad – zoals verzoeker ook zelf stelt – dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Deze instructie is derhalve met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Verzoeker kan zich hier niet langer op beroepen. Publieke verklaringen van staatssecretarissen dat de betrokken instructie alsnog zal worden toegepast, kunnen niet leiden tot een andersluidend oordeel. De Raad niet kan toelaten dat, zij het middels een instructie, dan wel middels intentieverklaringen van beleidsverantwoordelijken, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in dit artikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Verzoeker kan geen gewettigd vertrouwen putten uit voormelde intentieverklaringen. Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel kunnen niet contra legem worden ingeroepen. De overtuiging van verzoeker dat het de rechtszekerheid ten goede zou komen indien de criteria blijven worden toegepast zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid, kan evenmin leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Er is voorts geen gelijkheid in de onwettigheid (RvS 9 juli 2004, nr. 133.724). De Raad benadrukt dat noch uit enige instructie noch uit enige intentieverklaring een rechtsmiddel kan worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.6. Verzoeker benadrukt zijn integratie en tewerkstelling, doch in deze wijst de Raad erop dat de stelling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." ((RvS 9 december 2009, nr. 198.769, RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c), RvS 17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verweerder heeft derhalve duidelijk aangegeven waarom in casu de aangevoerde (economische) integratie niet kon worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in zijn geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Door louter te poneren dat het moeten onderbreken van een tewerkstelling een buitengewone omstandigheid "*kan*" uitmaken, toont verzoeker niet in concreto aan waarom dergelijks in zijn geval zo is. Verzoeker heeft blijkens zijn in punt 1.1.bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, zich ook niet beroepen op een onderbreking van een tewerkstelling als buitengewone omstandigheid. Waar verzoeker nog aangeeft dat tewerkstelling is toegestaan, zolang er wettig verblijf is, toont hij niet aan dat hij – na het afsluiten van de asielprocedure – nog enige andere vorm van wettig verblijf kon laten gelden. Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat de tewerkstelling slechts was toegestaan zolang de asielprocedure lopende was incorrect zou zijn.

2.7. Wat betreft de veiligheidssituatie in Libanon, wijst de Raad erop dat verzoeker er zich in zijn verblijfsaanvraag toe heeft beperkt te verwijzen naar zijn hangende asielaanvraag, waarbij hij erop wees dat een terugkeer naar zijn herkomstland in deze omstandigheid een vrees voor zijn vrijheid, fysieke integriteit en zijn leven zou inhouden. In deze hield verweerder rekening met de uitkomst van de asielprocedure en stelde hij dat verzoeker "*geen bewijzen voor[legt] die deze bewering kunnen staven*", dat "*de loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn vrijheid, fysieke integriteit en leven [niet] volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden*" en dat verzoeker "*geen enkel nieuw element toe[voegt] aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*" Verzoeker haalt de pertinentie van deze overwegingen niet onderuit. Verzoeker verwijst naar een brief van 27 november 2015 die hij aan verweerder richtte en waarin werd gewezen op de huidige situatie in het Midden-Oosten en Libanon. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat voormelde brief een verzoek tot intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 18 november 2015 betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat verweerder deze brief zou dienen te beschouwen als een actualisering van zijn verblijfsaanvraag. Nergens in voormeld schrijven wordt aangegeven dat verzoeker, middels deze brief, de intentie heeft zijn verblijfsaanvraag te actualiseren. Er rustte op verweerder dan ook geen verplichting om de brief van 27 november 2015 te betrekken in zijn beoordeling van de verblijfsaanvraag. Verzoeker kan derhalve in zijn verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar de inhoud ervan. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat de brief van 27 november 2015 slechts een summier inhoud heeft en niet vergezeld gaat van persoonlijke bewijzen van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit. De inhoud van voormelde brief is derhalve hoe dan ook niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Waar verzoeker verder nogmaals herhaalt dat het risico op bomaanslagen steeds groter wordt, dat de reisadviezen van België en Nederland de situatie in Libanon omschrijven als bijzonder onzeker met een veiligheidssituatie die snel kan verslechteren en dat zelfs een vliegtuigreis naar Libanon niet zonder gevaar is, kan de Raad enkel herhalen dat verzoeker deze omstandigheden niet heeft ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag. Dat voormelde elementen algemene kennis zouden moeten betreffen van de verwerende partij en steun zouden vinden in "*diverse objectieve informatiekanalen*", wordt niet aangetoond. Het komt aan de aanvrager van de verblijfsmachtiging toe om voldoende concreet de buitengewone omstandigheden te vermelden. Het staat verzoeker vrij de thans door hem ingeroepen veiligheidssituatie in Libanon in te roepen in het kader van een nieuwe verblijfsaanvraag. Hij kan evenwel deze elementen niet aanhalen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder de door hem aangehaalde vrees op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – zoals uiterst summier aangehaald in de verblijfsaanvraag – incorrect heeft beoordeeld.

2.8. Verzoeker kan de vaststelling van verweerder dat hij zijn verblijfsaanvraag moet indienen in het herkomstland ook niet reduceren tot een "*administratieve formaliteit*". Het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden is – conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – een wettelijke vereiste opdat een vreemdeling zijn verblijfsaanvraag kan initiëren vanuit België. Wanneer verweerder vaststelt

dat geen dergelijke buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, quod in casu, dient hij de verblijfs-aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.9. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. De enkele overtuiging van verzoeker dat er wel degelijk duidelijk sprake is van buitengewone omstandigheden volstaat niet om de motieven aan het wankelen te brengen. Deze overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteits-onderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.10. Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel

"Tegen de negatieve beslissing van verwerende partij kan uitsluitend een annulatieberoep (en in beginsel dus ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in toepassing van artikel 39/82 Vw.) worden ingesteld bij de RvV. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 13 EVRM stelt het volgende: "eenieder wiens rechten of vrijheden in dit verdrag vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien de schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. "

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van alle in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Het EHRM oordeelde reeds in haar arrest van 21 januari 2011 (M.S.S. t. België en Griekenland) in overweging 390 dat "the procedure for applying for a stay of execution under the extremely urgent procedure does not meet the requirements of Article 13 of the Convention".

Het EHRM definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel als een rechtsmiddel dat een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de grieven.

Ook het arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014) oordeelde over het daadwerkelijk aspect van een beroep inzake beslissingen genomen op grond van art. 57/6/1 Vw. (asielaanvragen ingediend door burger van een "veilig land van herkomst" of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had.

Verzoeker bevindt zich in een analoge juridische situatie en beschikt niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel.

In haar arrest maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen (eigen onderlijning):

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontfangen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep» (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, §66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, 1.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

(...)

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, §1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken

zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan 16hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitspreekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RW, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, §83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten 17 inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, 1.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoon, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met voile rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met voile rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.¹⁸

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met voile rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

19

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...].»

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de «fundamentele waarborgen» zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze

procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid, punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B. 11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B. 12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.

Verzoeker bevindt zich in een juridisch analoge situatie. De uitvoering van de bestreden beslissing dwingt hem in een situatie die een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en die niet ex nunc tijdens een automatisch schorsend beroep in volle rechtsmacht kan beoordeeld worden.

Door slechts een annulatieberoep in te stellen beschikt verzoeker niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dit maakt een schending uit van artikel 3 EVRM, artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest van het EH RM waarbij België veroordeeld werd wegens het niet voldoen aan artikel 13 EVRM. (EHRM, S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014).

De zaak betrof een moeder met minderjarige kinderen die aan HIV leed en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Er werd haar eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Het Hof oordeelde dat de Belgische wetgeving geen effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stelde van het gezin teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring aan te vechten. Het

EHRM concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel met automatisch schorsend effect.

Het EHRM gaat verder en stelt dat een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.”

2.11. Kernpunt van verzoekers betoog is het gebrek aan een automatisch schorsende werking van een beroep ingesteld tegen de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt. De Raad ziet niet in hoe de *“uitvoering van de bestreden beslissing [hem] dwingt in een situatie die een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM”* en waarom de behandeling van verzoekers beroep een ex nunc toetsing vereist. Het staat verzoeker voorts vrij een asielaanvraag in te dienen die gepaard gaat met een ex nunc onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad als beroepsinstantie. Verzoeker gaat met zijn verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 ook vlotjes voorbij aan het feit dat de wetgeving nadien aangepast werd en dat een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een schorsende werking heeft (wijziging artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet via de wet van 10 april 2014). Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest S.J. t. België, gewezen door het EHRM op 27 februari 2014. Immers, de zaak werd verwezen naar de grote kamer van het EHRM op 7 juli 2014 en werd bij arrest van 19 maart 2015 van de rol geschrapt. Alleszins, de kritiek van verzoeker heeft geen betrekking op de (on)wettigheid van de bestreden beslissing, doch heeft enkel betrekking op de beroepsprocedure bij de Raad. Het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift komt in deze neer op een kritiek op de wet. De Raad is evenwel niet bevoegd om hiervan kennis te nemen. Dit middel is derhalve onontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA